POEZII

George BACOVIA

GEORGE BACOVIA
(1881-1957)

POEZII

PLUMB (1916)
SCÂNTEI GALBENE (1926)
CU VOI (1930)
COMEDII ÎN FOND (1936)
ȘTANȚE BURGHEZE (1946)
ALTE POEZII

PLUMB

Plumb

Dormeau adânc sicriele de plumb,
Și flori de plumb și funerar vestmânt-
Stam singur în cavou… și era vânt…
Și scârțâiau coroanele de plumb.

Dormea întors amorul meu de plumb
Pe flori de plumb, și-am început să-l strig-
Stam singur lângă mort… și era frig…
Și-i atârnau aripele de plumb.

Pastel

Buciumă toamna
Agonic- din fund-
Trec păsărele
Și tainic s-ascund.

Țârâie ploaia…
Nu-i nimeni pe drum;
Pe-afară de stai
Te-năbuși de fum.

Departe, pe câmp,
Cad corbii, domol;
Și răgete lungi
Pornesc din ocol.

Tălăngile, trist,
Tot sună dogit…
Și tare-i târziu,
Și n-am mai murit…

Decor

Copacii albi, copacii negi
Stau goi în parcul solitar:
Decor de doliu, funerar…
Copacii albi, copacii negri.

În parc regretele plâng iar…

Cu pene albe, pene negre
O pasăre cu glas amar
Străbate parcul secular…
Cu pene albe, pene negre…

În parc fantomele apar…

Și frunze albe, frunze negre;
Copacii albi, copacii negri;
Și pene albe, pene negre,
Decor de doliu, funerar…

În parc ninsoarea cade rar…

Amurg

Trec corbii- ah, "Corbii"
Poetului Tradem-
Și curg pe-nnoptat
Pe-un târg înghetat,

Se duc pe pustii…
Pe când, de argint,
În amurg de argint,
S-aprinde crai nou,

Pe zări argintii
În vastul cavou…
Iubito, ah, "Corbii"
Poetului Tradem…

Lacustră

De-atâtea nopți aud plouând,
Aud materia plângând…
Sunt singur, si mă duce-un gând
Spre locuințele lacustre.

Și parca dorm pe scânduri ude,
În spate mă izbește-un val-
Tresar prin somn, și mi se pare
Că n-am tras podul de la mal.

Un gol istoric se întinde,
Pe-aceleași vremuri mă găsesc…
Și simt cum de atâta ploaie
Piloții grei se prabușesc.

De-atâtea nopți aud plouând,
Tot trsărind, tot așteptând…
Sunt singur, și mă duce-un gând
Spre locuițele lacustre.

Gri

Plâns de corbe pe la geamuri se opri,
Și pe lume plumb de iarnă s-a lăsat;
"I-auzi corbii", mi-am zis singur… și-am oftat,
Iar în zarea grea de plumb
Ninge *gri*.

Ca și zarea, gândul meu se înnegri…
Și de lume tot mai singur, mai barbar,-
Trist cu-o pană mătur vatra, solitar…
Iar în zarea grea de plumb
Ninge *gri.*

Sonet

E-o noapte udă, grea, te-neci afară,
Prin ceață- obosite, roșii, fără zare-
Ard, afumate, triste felinare,
Ca într-o crâșmă umedă, murdară.

Prin măhălăli mai neagră noaptea pare…
Șivoaie-n case triste inundară-
Ș-auzi tușind o tuse-n sec, amară-
Prin ziduri vechi ce stau în dărâmare.

Ca Edgar Poe, mă reîntorc spre casă,
Ori ca Verlaine, topit de băutură-
Și-n noaptea asta de nimic nu-mi pasă.

Apoi, cu pași de-o nostimă măsură,
Prin întunerec bâjbâiesc prin casă,
Și cad, recad, și mai tac din gură.

Amurg de toamnă

Amurg de toamnă pustiu, de humă,
Pe câmp sinistre șoapte trec pe vânt-
Departe plopii s-apleacă la pământ
În larg balans lenevos, de gumă.

Pustiu adânc… și-ncepe a-nnopta,

Și-aud gemând amorul meu defunct,
Ascult atent privind un singur punct
Și gem, și plâng, și râd în hî, în ha…

Tablou se iarnă

Ninge grozav pe câmp la abator
Și sânge cald se scurge pe canal;
Plină-i zăpada de sânge animal-
Și ninge mereu pe-un trist patinor…

E albul aprins de sânge-nchegat
Și corbii se plimbă prin sânge… și sug;
Dar ceasu-i târziu… în zări corbii fug,-
Pe câmp la abator s-a înnoptat.

Ninge mereu în zarea-noptată…
Și-acum când geamuri triste se aprind
Spre abator vin lupii licărind.
-Iubito,sunt eu la ușa înghețată.

În grădină

Scârțâie toamna din crengi ostenite
Pe garduri bătrâne, pe streșini de lemn,
Și frunzele cad ca un sinistru semn
În liniștea grădinii adormite.

O palidă fată cu gesturi grăbite
Așteaptă pe noul amor…
Pe când, discordant și înfiorător,
Scârțâie toamna din crengi ostenite.

Spre toamnă

Pe drumuri delirând,
Pe vreme de toamnă,
Mă urmărește-un gând
Ce mă îndeamnă:
-Dispari mai curând!

În casa iubitei de-ajung,
Eu zgudui fereastra nervos,
Și-o chem ca să vadă cum plouă
Frunzișul, în târgul ploios.

Dar, iată, și-un mort evreiesc…
Și plouă, e moină, noroi-
În murmure stranii semite
M-adaug și eu în convoi.

Și nimeni nu știe ce-i asta-
M-afund într-o crâșmă să scriu,
Sau râd și pornesc înspre casă,
Și-acolo mă-nchid ca-n sicriu.

Și mereu delirând
Pe vreme de toamnă,
M-adoarme un gând
Ce mă îndeamnă:
-Dispari mai curând…

Pălind

Sunt solitarul pustiilor piețe
Cu triste becuri cu pală lumină-
Când sună arama în noaptea deplină,
Sunt solitarul pustiilor piețe.

Tovarăș mi-i râsul hidos, și cu umbra

Ce sperie câinii pribegi prin canale;
Sub tristele becuri cu razele pale,
Tovarăș mi-i râsul hidos, și cu umbra.

Sunt solitarul pustiilor piețe
Cu jocuri de umbră ce dau nebunie;
Pălind în tăcere și-n paralizie,-
Sunt solitarul pustiilor piețe…

Amurg violet

Amurg de toamnă violet…
Doi plopi, în fund, apar în siluete
-Apostoli în odăjdii violete-
Orașul tot e violet.

Amurg de toamnă violet…
Pe drum e-o lume leneșă, cochetă;
Mulțimea toată pare violetă,
Orașul tot e violet.

Amurg de toamnă violet…
Din turn, pe câmp, văd voievozi cu plete;
Străbunii trec în pâlcuri violete,
Orașul tot e violet.

Decembre

Te uită cum ninge decembre,
Spre geamuri, iubito, privește-
Mai spune s-aducă jăratec
Și focul s-aud cum trosnește.

Și mână fotoliul spre sobă,
La horn s-ascult vijelia,

Sau zilele mele- totuna-
Aș vrea să le-nvăț simfonia.

Mai spune s-aducă și ceaiul,
Și vino și tu mai aproape,-
Citește-mi ceva de la poluri,
Și ningă… zăpada ne-ngroape.

Ce cald e aicea la tine.
Și toate din casă mi-s sfinte,-
Te uită cum ninge decembre…
Nu râde… citește-nainte.

E ziuă și ce întuneric…
Mai spune s-aducă și lampa-
Te uită, zăpada-i cât gardul,
Și-a prins promoroacă și clampa.

Eu nu mă mai duc azi acasă…
Potop e-napoi și-nainte,
Te uită cum ninge decembre,
Nu râde, citește-nainte.

Negru

Carbonizate flori, noian de negru…
Sicrie negre, arse, de metal,
Vestminte funerare de mangal,
Negru profund, noian de negru…

Vibrau scântei de vis… noian de negru,
Carbonizat, amorul fumega-
Parfum de pene arse, și ploua…
Negru, numai noian de negru…

Nevroză

Afară ninge prăpădind,
Iubita cântă la clavir,
Și târgul stă întunecat,
De parcă ninge-n cimitir.

Iubita cântă-un marș funebru,
Iar eu nedumerit mă mir:
De ce să cânte-un marș funebru…
Și ninge ca-ntr-un cimitir.

Ea plânge, și-a căzut pe clape,
Și geme greu ca în delir…
În dezacord clavirul moare,
Și ninge ca-ntr-un cimitir.

Și plâng și eu, și tremurând
Pe umeri platele-i resfir…
Afară târgul stă pustiu
Și ninge ca-ntr-un cimitir.

Moină

Și toamna, și iarna
Coboară-amândouă;
Și plouă, și ninge,-
Și ninge, și plouă.

Și noaptea se lasă
Murdară și goală;
Și galbeni trec bolnavi
Copii de la școală.

Și-s umezi păreții,
Și-un frig mă cuprinde-

Cu cei din morminte
Un gând mă deprinde…

Și toamna, și iarna
Coboară-amândouă;
Și plouă, și ninge,-
Și ninge, și plouă.

Melancolie

Ce chiot, ce vaiet în toamnă.
Și codrul,sălbatec vuiește-
Răsună-n coclauri un bucium,
Și doina mai jalnic pornește.

Ascultă, tu ,bine, iubito,
Nu plânge și nu-ți fie teamă,
Ascultă cum greu, din adâncuri,
Pământul la dânsul ne cheamă…

Rar

Singur, singur, singur,
Într-un han, departe-
Doarme și hangiul,
Străzile-s deșarte,
Singur, singur, singur…

Plouă, plouă, plouă…
Vreme de beție-
Și s-asculți pustiul,
Ce melancolie!
Plouă, plouă, plouă…

Nimeni, nimeni, nimeni…
Cu atât mai bine-
Și de-atâta vreme
Nu știe de mine
Nimeni, nimeni, nimeni…

Tremur, tremur, tremur…
Orice ironie
Vă rămâne vouă-
Noaptea e târzie,
Tremur, tremur, tremur…

Veșnic, veșnic, veșnic…
Rătăciri de-acuma
N-or să mă mai cheme-
Peste vise bruma,
Veșnic, veșnic, veșnic…

Singur, singur, singur…
Vreme de beție-
I-auzi cum mai plouă,
Ce melancolie!
Singur, singur, singur…

Nervi de toamnă

E toamnă, e foșnet, e somn…
Copacii, pe stradă, oftează;
E tuse, e plânset, e gol…
Și-i frig, și burează.

Amanții, mai bolnavi, mai triști,
Pe drumuri fac gesturi ciudate-
Iar frunze de veșnicul somn
Cad grele, udate.

Eu stau și mă duc, și mă-ntorc,
Si-amanții profund mă-ntristează-
Îmi vine să râd fără sens,
Și-i frig, și bureză.

Seară tristă

Barbar, cânta femeia-aceea,
Târziu, în cafeneaua goală,
Barbar cânta, dar plin de jale,-
Și-n jur era așa răscoală…
Și-n zgomot monstru de țimbale,
Barbar, cânta femeia-aceea.

Barbar, cânta femeia-aceea…
Și noi eram o ceată tristă-
Prin fumul de țigări, ca-n nouri,
Gândeam la lumi ce nu există…
Și-n lungu, satanice ecouri
Barbar, cânta femeia-aceea.

Barbar, cânta femeia-aceea,
Și-n jur era așa răscoală…
Și nici nu ne-am mai dus acasă,
Și-am plâns cu frunțile pe masă,
Iar peste noi, în sala goală,-
Barbar, cânta femeia-aceea…

Note de toamnă

Tăcere… e toamnă în cetate…
Plouă… și numai ploaia dă cuvânt-
E pace de plumb, e vânt și pe vânt
Grăbite trec frunze liberate.

Deschide, dă drumu-adorato,
Cu crengi și foi uscate am venit;
În târg, o fată tristă a murit,-
Și-au dus-o pe ploaie, și-au îngropat-o…

Dă drumu, e toamnă în cetate-
Întreg pământul pare un mormânt…
Plouă… și peste târg, duse de vânt,
Grăbite, trec frunze liberate.

Oh, amurguri

Oh, amurguri violete…
Vine
Iarna cu plânsori de piculine…

Peste parcul părăsit
Cad regrete
Și un negru croncănit…

Veșnicie,
Enervare…
Din fanfare funerare
Toamna sună, agonie…

Vânt de gheață s-a pornit,
Iar sub crengile schelete,-
Hohot de smintit.

Nici o urmă despre tine,
-Vine, nu vine?…
Oh, amurguri violete…

Amurg de iarnă

Amurg de iarnă, sumbru, de metal,
Câmpia albă- un imens rotund-
Vâslind, un corb încet vine din fund,
Tăind orizontul, diametral.

Copacii rari și ninși par de cristal.
Chemări de dispariție mă sorb,
Pe când, tăcut, se-ntoarce-același corb,
Tăind orizontul, diametral.

Alean

E-n zori, e frig de toamnă,
Și cât cu ochii vezi
Se-ncolăcește fumul
Și-i pâclă prin livezi.

Răsună, trist, de glasuri
Câmpiile pustii,-
Și pocnet lung, și chiot
S-aude-n deal la vii.

C-un zmeu copiii-aleargă,
Copil, ca ei, te vezi,
Și plângi… și-i frig de toamnă…
Și-i pâclă prin livezi.

Amurg antic

Havuzul din dosul palatului mort
Mai aruncă, mai plouă, mai plânge-
Și stropii căzând, în amurg, iau culori:
De sineală, de aur, de sânge.

Plutește un lanț de lebede albe,
Iar visul din parc în lac se răsfrânge-
Amurgul pe lebede pune culori:
De sineală, de aur, de sânge.

Uitate, statuile albe privesc,
Albe visând cu-n aer ce plânge-
Și lasă amurgul pe ele culori:
De sineală, de aur, de sânge.

Pulvis

Imensitate, veșnicie,
Tu, haos, care toate-aduni…
În golul tău e nebunie,-
Și tu ne faci pe toți nebuni.

În fața ta sunt cel mai laș.
Imensitate, veșnicie,-
Iubesc o fată din oraș…
Învață-mă filosofie.

Imensitate, veșnicie,
Pe când eu tremur în delir,
Cu ce supremă ironie
Arăți în fund un cimitir.

Cuptor

Sunt câțiva morți în oraș, iubito,
Chiar pentru asta am venit să-ți spun;
Pe catafalc, de căldură-n oraș,
Încet, cadavrele se descompun.

Cei vii se mișcă și ei descompuși,

Cu lutul de căldură asudat;
E miros de cadavre, iubito,
Și azi, chiar sânul tău e mai lăsat.

Toarnă pe covoare parfume tari,
Adu roze pe tine să le pun;
Sunt câțiva morți în oraș, iubito,
Și-ncet cadavrele se descompun…

Toamnă

Răsună din margini de târg
Un bangăt puternic de armă;
E toamnă… metalic s-aud
Gorniștii, în fund, la cazarmă.

S-aude și-un clopot de școală,
E vânt, și-i pustiu, dimineață;
Hârtii și cu frunze, de-a valma,
Fac roată-n vârteje, pe-o piață.

Se uită în zări catedrala,
Cu turnu-i sever și trufaș;
Grădina orașului plânge,
Și-aruncă frunzișu-n oraș.

Și vine,ca-n vremi de demult,
Din margini, un bucium de-alarmă,
E toamnă… metalic s-aud
Gorniștii, în fund, la cazarmă.

Singur

Potop, cad stele albe de cristal
Și ninge-n noaptea plină de păcate;

La vatră-n para ce abia mai bate-
Azi, a murit chiar visul meu final.

Și ninge-n miezul nopții glacial…
Și tu iar tremuri, suflet singuratec,-
Pe vatră-n para slabă, în jăratec,-
Încet, cad lacrimi roze de cristal.

Trudit

Iubito, și iar am venit…
Dar astăzi, de-abia mă mai port-
Deschide clavirul și cântă-mi
Un cântec de mort.

Și dacă-am să cad pe covoare
În tristul, tăcutul salon,-
Tu cântă nainte, iubito,
Încet, monoton.

Amurg

Ca lacrimi mari de sânge
Curg frunze de pe ramuri,
Și-nsâgerat, amurgul
Pătrunde-ncet prin geamuri.

Pe dealurile-albastre,
De sânge urcă luna,
De sânge pare lacul,
Mai roș ca-ntotdeauna.

La geam tușește-o fată
În bolnavul amurg;
Și s-a făcut batista

Ca frunzele ce curg.

Altfel

Omul începuse să vorbească singur…
Și totul se mișca în umbre trecătoare-
Un cer de plumb de-a pururea domnea,
Iar creierul ardea ca flacăra de soare.

Nimic.Pustiul tot mai larg părea…
Și-n noaptea lui amară tăcuse orice cânt;-
Și-nvinețit de gânduri, cu fruntea în pământ,
Omul începuse să vorbească singur…

Panoramă

Plângea caterinca-fanfară
Lugubru în noapte, târziu…
Și singur priveam prin ochene,
Pierdut în muzeul pustiu…

Și-n lumea ochenelor triste
Mă prinse sinistre gândiri-
În jurul meu corpuri de ceară,
Cu hâde și fixe priviri.

Și-acea caterincă-fanfară
Îmi dete un tremur satanic;
În racle de sticlă- princese
Oftau, în dantele, mecanic,

Și-atunci am fugit plin de groază
Din sumbrul muzeu fioros,
Orașul dormea în tăcere,
Flașneta plângea cavernos.

Plângea caterinca-fanfară
O arie tristă, uitată…
Și stam împietrit… și de veacuri,
Cetatea părea blestemată.

Finis

Cadavrul impozant pe catafalcul falnic,
Sub gaza de argint visa în vasta sală…
Iar sânul ei pierdut în mortuara gală-
Pe veci oprit, înmărmurise falnic.

Pustiu…

Departe, în cetate viața tropota…
O, simțurile-mi toate se enervau fantastic…
Dar în lugubrul sălii pufneau în râs sarcastic
Și Poe, și Baudelaire, și Rollinat.

Plumb de iarnă

Iarna, de-o vrame, mă duce regretul
Prin crânguri, pe margini de linii ferate-
Trec singur spre seară pe ape-nghețate,
Când fâlfâie, pe lume, violetul.

Paloarea, mutismul minează-al meu pipt
Pe satele ninse crai nou când apare;
Trec singur pe poduri de fier solitare,
Și-aștept în zăpadă… dar ce mai aștept?

Hau!… Hau!… depărtat sub stele-nghețate…
În noaptea grozavă la voi cine bate?…
O, vis… o, libertate…

Hau!… Hau!… depărtat sub stele-nghețate…

Nocturnă

Stau… și moina cade, apă, glod…
Să nu mai știu nimic, ar fi un singur mod-
Un bec agonizează, există, nu există,-
Un alcoolic trece piața tristă.

Orașul doarme ud în umezeala grea,
Prin zidurile astea, poate, doarme ea,-
Case de fier în case de zid,
Și porțile grele se-nchid.

Un clavir îngână-ncet la un etaj,
Umbra mea stă în noroi ca un trist bagaj-
Stropii sar,
Ninge zoios,
La un geam, într-un pahar,
O roză galbenă se uită-n jos.

Plumb de toamnă

De-acum, tușind, a și murit o fată,
Un palid visător s-a împușcat;
E toamnă și de-acuma s-a-nnoptat…
-Tu ce mai faci, iubita mea uitată ?

Într-o grădină publică, tăcută,
Pe un nebun l-am auzit răcnind,
Iar frunzele cu droaia se desprind;
E vânt și-orice speranță e pierdută.

Prin târgu-nvăluit de sărăcie
Am întâlnit un popă, un soldat…

De-acum pe cărți voi adormit uitat,
Pierdut într-o provincie pustie.

De-acum , au și pornit pe lumea eronată
Ecouri de revoltă și de jale;
Tot mai citești probleme sociale…
Sau, ce mai scrii, iubita mea uitată ?

Largo

Muzica sonoriza orice atom…
Dor de tine și de altă lume,
Dor…
Plana:
Durere fără nume
Pe om…
Toți se gândeau la viața lor,
La dispariția lor.
Muzica sentimentaliza
Obositor,-
Dor de tine și de altă lume,
Dor…
Muzica sonoriza orice atom.

Plouă

Da, plouă cum n-am mai văzut…
Și grele tălăngi adormite,
Cum sună sub șuri învechite!
Cum sună în sufletu-mi mut!

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Și ce enervare pe gând!
Ce zi primitivă de tină!

O bolnavă fată vecină
Răcnește la ploaie, râzând…

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Da, plouă… și sună umil
Ca tot ce-i iubire și ură-
Cu-o muzică tristă, de gură,
Pe-aproape s-aude-un copil.

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Ce basme tălăngile spun!
Ce lume-așa goală de vise!
… Și cum să nu plângi în abise,
Da, cum să nu mori și nebun?

Oh, plânsul tălăngii când plouă!

Nervi de primăvară

Primăvară…
O pictură parfumată cu vibrări de violet.
În vitrine, versuri de un nou poet.,
În oraș suspină un vals de fanfară.

O nouă primăvară de visuri și păreri…

O lungă deșteptare zvonește împrejur,
E clar și numai soare.
La geamul unei fabrici o pală lucrătoare
Aruncă o privire în zarea de azur.

O nouă primăvară pe vechile dureri…

Apar din nou țăranii pe hăul din câmpie,

În infinit pământul se simte tresăltând:
Vor fi acum de toate cum este orișicând,
Dar iar rămâne totul o lungă teorie.

O, când va fi un cântec de alte primăveri?…

Matinală

Aurora violetă
Plouă rouă de culori-
Venus, plină de fiori,
Pare-o vie violetă.

Bat la geamul tău încet,
Bat cu-o roză sângeroasă-
Vino, floare somnoroasă,
Cât pe zări e violet.

Plâns de ape se repetă,
Încă totu-i adormit-
Ca în vise s-a pornit
Roata morii, - violetă.

Gol e-al sânului buchet,
Floare goală, somnoroasă…
Trist, cu roza sângeroasă,
Bat în geamul violet.

Aurora violetă
Se pătează de culori-
Venus, pală de fiori,
Pare-o stinsă violetă…

În parc

Acum stă parcul devastat, fatal,
Mâncat de cancer și ftizie,
Pătat de roșu carne-vie-
Acum se-nșiră scene de spital.

Atunci, râdea,
Băteau aripi de veselie;
Parfum, polen și histerie,-
Atunci în parc și ea venea.

Acum cad foi de sânge-n parcul gol,
Pe albe statui feminine;
Pe alb model de forme fine,
Acum se-nșiră scene de viol…

Poemă în oglindă

În salonul plin de vise,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint,
Bate toamna
Și grădina cangrenată,
În oglinda larg-ovală încadrată în argint.

În fotoliu, ostenită, în largi falduri de mătase,
Pe când cade violetul,
Tu citești nazalizând
O poemă decadentă, cadaveric parfumată,
Monotonă.

Eu prevăd poema roză a iubirii viitoare…

Dar pierdută, cu ochi bolnavi,
Furi, ironic, împrejurul din salonul parfumat.
Și privirea-ți cade vagă peste apa larg ovală,
Pe grădina cangrenată,
Peste toamna din oglindă-

Adormind…

Eu prevăd poema roză a iubirii viitoare…

Însă pal mă duc acuma în grădina devastată
Și pe masa părăsită- albă marmoră sculptată-
În vestmintele-mi funrbre,
Mă întind ca și un mort,
Peste mine punând roze, flori pălite-ntârziate
Ca și noi…

Zi, finala melodie din clavirul prăfuit,
Or ajunge plânsul toamnei din havuzele-nnoptate.
Vezi, din anticul fotoliu-
Agonia violetă,
Catafalcul,
Și grădina cangrnată,
În oglinda lareg-ovală încadrată în argint…

Alb

Orchestra începucu-o indignare grațioasă.
Salonul alb visa cu roze albe-
Un vals de voaluri albe…
Spațiu, infinit, de o tristeță armonioasă…

În aurora plină de vioare,
Balul alb s-a resfirat pe-ntinsele cărări-
Cântau clare sărutări…
Larg, miniatură de vremuri viitoare…

Nervi de toamnă

La toamnă, când frunza va îngălbeni,
Când pentru ftizici nu se știe ce noi surprize vor veni,-

Alcoolizat, bătut de ploi, cum n-am mai fost cândva,
Târziu, în geamul tău, încet, cu o monedă voi suna.

Și-n toamna asta udă, mai putredă ca cele ce s-au dus,
Când vântul va boci, din nou, la cei de jos, la cei de sus,-
La geamul tău, în spaima nopții, ca un prelung final,
Voi repeta că anii trec mereu mai greu, și mai brutal.

Va bate ploaia… și târziu, la geamul tău voi plânge-ncet…
Va rătăci alcoolizat, în noapte, un schelet,-
Nimic tu nu vei auzi din câte voi avea de spus…
În toamna asta udă, mai putredă ca cele ce s-au dus.

Plumb de iarnă

Ninge secular, tăcere, pare a fi bine,
Prin orașul alb, doar vântul trece-ntârziat-
Ninge, parcă toți muriră, parcă toți au înviat…

Dorm volumele savante-n îngehțatele vitrine.

Printre ziduri,peste turnuri depărtate,
Ninge cu nimic în noaptea vastă, ning bancnote-
Numai vântul singur plânge alte note…

Umbra mea se adâncește în cartiere democrate.

Ninge grandios în orașul vast cum nu mai este,
Ning la cinematografe grave drame sociale,
Pe când hohotește-n bulevarde glaciale…

-Dar cine poate să explice această tristă poveste?

Plumb de iarnă

Toamna-n grădină și-acordă vioara,
Strada-i pustie…
Orașul e plin de hambare,-
De pânea cea nouă duduie moara.

O frunză s-a lăsat pe-o mână-ntinsă care cere…

Orașul gol…
Cetate depărtată;
Frunzișul smuls…
De firele electrice, paralizată,
Ca un simbol,
O pasăre cade-n oraș, ca o tristețe mai mult.

Și înserează… și e tăcere…

Și gândul s-afundă, pierdut vâslaș,
Pe-al vremurilor mers-
Și jalea de-a nu mai putea face un vers…

Sunt cel mai trist din acest oraș.

Monosilab de toamnă

Toamna sună-n geam frunze de metal,
Vânt.
În tăcerea grea, gând și animal
Frânt.

În odaie, trist sună lemnul mut:
Poc.
Umbre împrejur într-un gol, tăcut,
Loc.

În van feste foi, singur, un condei
Frec.
Lampa plânge…anii tăi, anii mei
Trec.

Să mă las pe pat, ochii să-i închid
Pot.
În curând, încet va cădea în vid
Tot.

O, va fi cândva altfel natural,
Bis.
Toamna sună-n geam frunze de metal,
Vis.

Nocturnă

Uitarea venea… a venit,
O lacrimă cade jos, totul tace.
Lampa obosită a clipit,
Orice obiect atins șoptește:- lasă-mă-n pace…

De-acum…
Auzi ploaia plânge pe drum.
Pe un adânc tumult,
Pe urma unui mic pantof într-un parc de demult.

Adorm… ascult…
Afară, la fereastră, toamna a spus:
- Of!…

SCÂNTEI GALBENE

Scântei galbene

O femeie în doliu pe stradă,
O frunză galbenă tremura după ea -
Luat de-a orașului sfadă,
Uitasem că toamna venea.

Era mai demult o stradă,
O școală, și bruma cădea -
Prin săli, ca nimeni să-l vadă,
Un elev singuratic pălea.

Un om, în amurg, pe o stradă…
Pe foi nu mai știu cum trecea -
Sub ropot, și-a lumii grămadă…
- Uitasem că toamna venea.

Singur

Odaia mea mă înspăimântă
Cu brâie negre zugrăvită -
Prin noapte, toamna despletită
În mii de fluiere cântă.

- Odaie, plină de mistere,
În pacea ta e nebunie;
Dorm umbre negre prin unghere;
Pe masă arde o făclie.

- Odaie, plină de ecouri,
Când plânsu-ncepe să mă prindă,
Stau triste negrele tablouri -
Făclia tremură-n oglindă.

Odaia mea mă înspăimântă…
Aici n-ar sta nici o iubită, -
Prin noapte, toamna despletită
În mii de fluiere cântă.

Amurg

Crai-nou verde-pal, și eu singur
Prin crengile cu sunet de schelet, -
Învinețit ca un cadavru…
- Vino-n zăvoiul violet.

Or, nu! s-aprind luminile-n oraș…
Sunt alții, și un alt poet -
E mult de când dormeam în umbră,
În cimitirul violet…

Miezul nopții

Frunzișul acum pornit-a
O leneșă, jalnică horă;
Și plâng, și cu plânsul în noapte
Răchita de-afară mi-e soră.

S-apropie-ncet miezul nopții,
Și sună a frunzelor horă -
Eu trec din odaie-n odaie,
Când bate satanica oră.

Vânt

Toamna a țipat c-un trist accent,
Văzul cade neatent,

Vântul sună lemnăria,
Bate gol, în poloboace, butnăria.
Lângă ușă frunzele s-au strâns.
De departe vin ecouri vechi de plâns,
Brumă, toamnă literară,
Pe drum prăfăria se duce fugară.
Și-am stat singur supărat
În zăvoiul decadent.
Și prin crengile-ncâlcite mi-am notat
Versuri fără de talent.

Ecou de serenadă

Pansele negre, catifelate
Pe marmora albă s-au vestejit,
Și-n tainice note s-au irosit
Parfume triste, îndoliate.

Eu singur, cu umbra, iar am venit,
O, statui triste și dărâmate, -
Pansele negre, catifelate,
Vise, ah, vise, aici, au murit.

În haine negre, întunecate,
Eu plâng în parcul de mult părăsit…
Și-a mea serenadă s-a rătăcit
În note grele, și blestemate…SS

Noapte

Se-ntind bulevarde-n noapte de vară,
Pe arbori, electrică lumină -
La gară zvâcnește o mașină
Și-n gol, tresar signale de gară.

Pe cer de safir, comori de avari…
Tăcerea în gol vibrează cu zvon, -
Orașul, cu-ncetul, pare-un salon, -
Acuma, în somn, tresar fete mari.

Strigoii

Cu roșii fanare, galbene, verzi
Trec noaptea strigoii prin lanuri de grâu
Și câinii prin lanuri în noapte tot bat -
Strigoii la crâșmă în pod au intrat,
Și podul se vede bizar luminat
De roșii fanare, galbene, verzi.

Strigoii, din pod, își iau înapoi,
Lăsate din viață, demult, amanete…
Așa spunea basmul ce azi l-am uitat
Că noaptea, la crâșmă, apar siluete
Cu roșii fanare, galbene, verzi

Dar când despre ziuă cocoșu-a cântat,
Cad buzna, din pod, grămezi de strigoi
Și-n hău, peste lanuri, strigoii se pierd
Roșii, galbeni și verzi.

Marș funebru

Ningea bogat, și trist ningea; era târziu
Când m-a oprit, în drum, la geam clavirul;
Și-am plâns la geam, și m-a cuprins delirul -
Amar, prin noapte vântul fluiera pustiu.

Un larg și gol salon vedeam prin draperii,
Iar la clavir o brună despletită
Cânta purtând o mantie cernită,

Și trist cânta, gemând între făclii.

Lugubru marș al lui Chopin
Îl repeta cu nebunie…
Și-n geam; suna funebra melodie,
Iar vântul fluiera ca țipătul de tren.

Apoi, veni și-o blondă în salon…
Și-aproape goală prinse, adormită,
De pe clavir, o scripcă înnegrită -
Și urmări, pierdută, marșul monoton.

Înaltă, despletită, albă ca de var,
Mi se părea Ofelia nebună…
Și lung gemea arcușu-acum pe strună
Îngrozitorul marș lugubru, funerar.

Cântau amar, era delir, -
Plângea clavirul trist, și violina -
Făcliile își tremurau lumina,
Clavirul catafalc părea, și nu clavir.

Târziu, murea clavirul lung gemând;
Luptau făcliile în agonie…
Și-ncet se-ntinse-o noapte de vecie,
Și-n urmă, greu, un corp am auzit căzând.

Vai, de-atunci îmi pare lumea și mai tristă,
Viața-i melodie funerară…
Și nu mai uit nebuna lăutară -
Și transfigurata, trista claviristă.

Balet

Lunecau baletistele albe…
Degajări de puternice forme -

Albe, în fața lumii enorme,
Lunecau baletistele albe…

Lunecau baletistele albe
Și lumea sufla împătimită -
Albe, râzând spre lumea prostită,
Lunecau baletistele albe.

Lunecau baletistele albe…
Tainic trezind complexul organic -
Albe, stârnind instinctul satanic,
Lunecau baletistele albe…

Serenada muncitorului

Eu sunt un monstru pentru voi
Urzind un dor de vremuri noi,
Și-n lumea voastră-abia încap…
Dar am să dau curând la cal.

O, dormi adânc, mereu, așa,
În vise dulci, hidos burghez,
Oftând, palate de-ți lucrez,
Eu știu și bine-a dărâma.

În noaptea asta, iată, sună
O serenadă din topor,
Amanților, pierduți sub lună,
Poeți cu putredul amor.

O dormi în noaptea infinită,
Burghez cu aer triumfal,
Dar preistoric animal
În rațiunea aurită.

Sub luna blondă nu se plânge,

Ci răzbunările se curmă,
Martirilor scăldați în sânge,
Cânt serenada cea din urmă.

O dormi… dar voi urca spre soare
În zbor sublim de-aeroplan…
Cu vise dulci, burghez tiran:
E aurora-ngrozitoare…

Pastel

- Adio, pică frunza,
Și-i galbenă ca tine, -
Rămâi, și nu mai plânge,
Și uită-mă pe mine.

Și s-a pornit iubita
Și s-a pierdut în zare -
Iar eu în golul toamnei
Chemam în aiurare…

- Mai stai de mă alintă
Cu mâna ta cea mică,
Și spune-mi de ce-i toamnă
Și frunza de ce pică…

Scântei galbene

Vom spune că toamna a venit… foarte trist -
La o fereastră melancolică, mi s-a părut ceva,
Însă m-a trezit un glas pozitivist…
Vântul umed, și frunza zboară, undeva.

Am ajuns, acum, pe un câmp cu ape…
În luncă, medita un poet cunoscut -

Părea că de oameni nu mai încape;
De-această-ntâmplare, atât de rău mi-a părut.

Eu nu mai știu nimic, și m-am întors acasă,
Uitați-vă ce gol, ce ruină-n amurg -
Amurgul galben m-a-ngălbenit, și m-apasă,
Ca geamuri galbene, cu lacrimi ce nu mai curg.

Dormitând

În pâcla nopților de iarnă, cu hornuri ce fumează,
Când lămpile de stradă cu miile veghează,
În pâcla colorată mă duc abia simțit -
Mai mult ca orișicine, îmi pare c-am greșit.
Am fost atât de singur, și singur am rămas,
În creierul meu plânge un nemilos taifas…
De sună-n ziduri ninse, vreo muzică de bal,
Mai stau, și plânge-n mine un vals provincial.
De la fereastra ninsă, cu finele perdele,
Mă duc pe străzi de gheață cu spuza lor de stele;
Și-n mijlocul odăii, tot singur mă prezint:
- Valsa o blondă-n alb, și cu pantofi de-argint…
Aprind, pe masă, lampa, și iarăși mă dezbrac,
Aș vrea să-mi fac un ceai, și stau, și nu-l mai fac…
Mă clatină spre pat al insomniei pas -
În creierul meu plânge un nemilos taifas.

Nocturnă

E-o muzică de toamnă,
Cu glas de piculină,
Cu note dulci de flaut,
Cu ton de violină…
Și-acorduri de clavire
Pierdute, în surdină;

Și-n tot e-un marș funebru
Prin noapte, ce suspină…

Nervi de primăvară

Melancolia m-a prins pe stradă,
Sunt amețit,
Oh, primăvara, iar a venit…
Palid, și mut…
Mii de femei au trecut;
Melancolia m-a prins pe stradă.

E o vibrare de violete:
Trece și Ea;
Aș vrea,
Dar nu pot s-o salut;
Oh, și cum a trecut,
Într-o vibrare de violete.

Nimicnicia m-a prins pe stradă;
Am adormit.
Oh, primăvara, iar a venit
Pal, și uitat…
Vals funebru, depărtat.
Melancolia mă ține-n stradă.

Note de primăvară

Verde crud, verde crud…
Mugur alb, și roz și pur,
Vis de-albastru și de-azur,
Te mai văd, te mai aud!

Oh, punctează cu-al tău foc,
Soare, soare…

Corpul ce întreg mă doare,
Sub al vremurilor joc.

Dintr-un fluier de răchită,
Primăvară,
O copilă poposită la fântână
Te îngână
Pe câmpia clară…

Verde crud, verde crud…
Mugur alb, și roz și pur,
Te mai văd, te mai aud,
Vis de-albastru și de-azur.

Amurg de vară

Histerizate fecioare pale,
La ferestre deschise, palpită…
În amurguri roșii, nupțiale,
Stau pale, și nu se mai mărită.

Eu trec, îmbătrânit, ca și ele,
Și-asemenea inima mea plânge -
Din treacăt, tuturor, în perdele,
Le pun câte-o roză de sânge

Fanfară

Ce tristă operă cânta
Fanfara militară
Târziu, în noapte, la grădină…
Și tot orașul întrista,
Fanfara militară.

Plângeam, și rătăceam pe stradă

În noaptea vastă și senină;
Și-atât de goală era strada -
De-amanți grădina era plină.

Orașul luminat electric
Dădea fiori de nebunie -
Era o noapte de septembrie,
Atât de rece și pustie!

Și tot orașul întrista
Fanfara militară…
Târziu, în noapte, la grădină,
Ce tristă operă cânta
Fanfara militară.

Gol

Dă foșnet frunza măruntă,
Umbra e rece-n pădurea sonoră -
O mirare tăcută, poate cruntă,
O amețire de toamnă, de-o horă.

Un haos vrea să mă ducă
De unic uitând, și de număr -
Un foșnet uscat mă usucă,
Pe-un arbore plâng ca pe-un umăr.

Nocturnă

Clar de noapte parfumat,
O grădină cu orizontul depărtat…
Și în somn, pe banca veche, cugetări se contrazic,
Greierul zimțează noaptea, cu nimic.

Cum te-am așteptat…

Totul a trecut -
Luna pare, în oftat,
Un continent cunoscut.

Aici e frumos aranjat
Orice fir;
Veacurile-au stat
Un oraș, pe vale, - Suvenir

Clar de noapte parfumat,
O grădină cu orizontul depărtat…
Și în somn, pe banca veche, tot mai mic…
Greierul zimțează noaptea, cu nimic…

De iarnă

Cum ninge repede, apoi încet
Și nu știi cât timp mai trebuie de-acum,
E la fereastră, alb -
O fată cu șal negru în cerdacul nins…
Dar prin copaci largi înserează -
Într-un departe nins era tot așa
În adevăr
Și înnoptate zângăniri,
Apoi va avea loc un bal,
Sau o serbare de spiritism,
Atâtea sunt de făcut…
Când tu apari numai ca amintire.
Cum ninge repede, repede!

Umbra

Mă prăfuise timpul dormind peste hârtii…
Se întindea noianul de unde nu mai vii;
O umbră, în odaie, pe umeri m-apăsa -

Vedeam ce nu se vede, vorbea ce nu era.

- Poți să te culci, e ora și noaptea-ntârziată,
Vei scrie, altă dată, orice, și tot nimic.
O umbră ești acuma, și pot să te ridic,
Lăsând odaia goală, și lampa afumată…

De iarnă

În ecouri bocitoare
Vine iarna, vine-acuși -
Plâng copile pe la uși
Din harmonii cerșitoare.

Plâng fecioare din clavire
Prin palate boierești -
Plâng harmonii la ferești
Milogiri de cimitire.

Răzvrătiții dau ca orbii
Și flămându-i ucigaș -
De ia sate la oraș
Au trimis țăranii, - corbii.

Prin orașele avute
Histerii de muritori,
Pe sub corbii bocitori
Trec femeile pierdute.

Iată, ninge, peste fire,
Hai la vatră, la povești -
Plâng harmonii la ferești
Milogiri de cimitire.

Unei fecioare

Duduia veșnic citește;
Știe clavirul, pictează -
Și nopți de-a rândul veghează,
Și poate, de-aceea slăbește.

Se crede, și unia spun -
Dar totul rămâne secret
Duduia visează-un poet,
Bizar, singuratec, nebun.

Note de toamnă

În toamna violetă, compozitori celebri
Au aranjat un vast concert…
Pe galbene alei, poeții triști declamă lungi poeme -
E-o toamnă, ca întotdeauna, când totul geme,
Frumos, și inert.

Pe străzi elegante, ca o părere,
Femeia modernă a trecut și revine;
Tot haosul e-o veselie de eter.
Și, dacă se zguduie orașul,
Și creierul rămâne pierdut;
Și, dacă munca trosnește din brațe, din piatră, din fier, -
Mulțimea anonimă se va avea în vedere.
Tot, ce-mi trebuie să am, pot să cer.

Parfum… incendii violet, și becurile-aprinse
Amurgul licărește pe-orașul de vitrine -
Pierdut, mă duc și eu, cu brațele învinse,
Plângând,
Și fredonând,
Gândindu-mă la mine.

Vals de toamnă

La geamuri, toamna cântă funerar
Un vals îndoliat, și monoton…
- Hai să valsăm, iubito, prin salon,
După al toamnei bocet mortuar.

Auzi, cum muzica răsună clar
În parcul falnic, antic, și solemn -
Din instrumente jalnice, de lemn,
La geamuri, toamna cântă funerar.

Acum, suspină valsul, și mai rar,
O, lasă-mă acum să te cuprind…
- Hai, să valsăm, iubito, hohotind,
După al toamnei bocet mortuar.

Nocturnă

O, nu mai cânta, harmonie pribeagă
Că plâng, și nu știu unde să mă duc,
În toamna care plânge pe-o veche modestie,
Cu ploaia care curge în mahalaua bleagă,
În noaptea asta-n care am devenit năuc.
Oh, plouă, și tu gemi de plâns de armonie…
- Tot altuia, de mine, aminte să-i aduc…
O, nu mai cânta, harmonie pribeagă, -
Că plâng, și nu; mai știu unde să mă duc.

Ninge

Când iar începe-a ninge
Mă simt de-un dor cuprins.
Mă văd, pe-un drum, departe,
Mergând, încet, și nins.

Sub streșină, cerdacul
Se-ntunecă mâhnit;
Stă rezimată-o fată
De stâlpu-nzăpezit.

Igienă

Ea crede c-aș fi atacat…
Și când o sărut se teme,
Dar sclava plăcerii, ea geme
Și cere un lung sărutat.

Pe urmă, când spasmul a dispărut,
Își udă-n parfum o batistă -
O pune pe gură, și tristă
Ea șterge un ftizic sărut.

Și ninge

Și ninge în orașul mare
E noaptea plină de orgii,
Iar prin saloane aurii
S-aud orchestre, și fanfare.

Femei nocturne, singurele
La colț de stradă se ațin,
Desfrâu de bere și de vin
Prin berării, și cafenele.

De orbitoare galantare
De diamant, și de rubin…
Și de averi orașu-i plin,
Și ninge în orașul mare!…

Plumb de iarnă

Și iar… aceeași oră de dimineață…
Pe toate mocnind același secret;
Un frig violet, și fața e creață -
- O, cum omul a devenit concret…

Lungi plictiseli în turnurile sumbre…
Noian de superstiții, cu hohot sec, târziu;
- Vei merita o lampă-n mohorâte umbre
Și corbii azvârliți de-al nopților pustiu.

În noaptea viforoasă de vei putea învinge
O tristă-ngăduire, sau un humor secret -
Vor auzi în turnuri, se vor uita cum ninge…
- O, cum omul a devenit concert…

Nervi de toamnă

Iarbă de plumb și aer tare…
Pudrat pe-o eczemă ce fața mi-o sapă;
Pe câmp, cu-o umbră de cugetare -
Violet, corbi, și-oglinzi de apă.
- O, tu care vei rătăci ca mine
În culori închise, și amețit la pas, -
Dus de frumos, de mai bine…
Demult, într-o toamnă, s-a stins un glas.

Toamnă

Clavirile plâng în oraș…

Afară o vreme de plumb
Și vântul împrăștie ploaia,

Tomnatice frunze prin târg
Aleargă, pe drumuri, cu droaia.

Un bolnav poet, afectat
Așteaptă tușind pe la geamuri -
O fată, prin gratii, plângând,
Se uită ca luna prin ramuri.

Ea plânge… el palid se pierde
Prin târgul sălbatec, sever;
Și pare tabloul acesta
Că-i antic și plin de mister!…

Nocturnă

Nu e nimeni… plouă… plânge-o cucuvaie
Pe-un acoperiș de piatră-n noapte cu ecouri de șivoaie,
Vai, e ora de-altădată, umbre ude se-ntretaie,
Și-n curentul unui gang ațipesc, plin de ploaie.

Tabla tuburilor sună, aiurarea tuturor…
O grăbită alchimie, fâlfâie o vâlvătaie,
Vai, e ora de-altădată, dungi de ploaie se-ntretaie,
Un oraș de piatră doarme… toate dor.
Nu e nimeni… plouă… plânge-o cucuvaie.

Poveste

Îți aduci aminte ziua când ți-am spus că ești frumoasă,
Când cu buzele de sânge și cu ochii sclipitori
Printre arborii de toamnă te opreai încet, sfioasă,
Lăsând gândul spre amorul înțeles de-atâtea ori?…
Așteptai să fiu poetul îndrăzneț ca niciodată
Ca s-auzi ecoul rece-al unor calde sărutări
Te duceai mereu nainte înspre-o umbră întunecată

Ca o pală rătăcire coborând din alte zări.
Ah, mi-ai spus atât de simplu că ți-i sete de iubire
Neascultând decât șoptirea singuraticei păduri,
Îți opreai cu mâna sânul și zâmbea a ta privire,
Chinul depărtării noastre neputând să-l mai înduri.
- Ha, ha, ha, râdea ecoul, de râdeam de-a ta plăcere,
Între om și-ntre femeie mi-ai spus ura din trecut,
Te-am lăsat să-nșiri povestea cu dureri și cu mistere
Pentru mine, ca oricărui trecător necunoscut.
Îți aduci aminte ziua când ți-am spus că ești frumoasă,
Când, în șoaptele pădurii, poate că te-am sărutat
Ascultând ecoul rece, înspre toamna friguroasă
Ce-aducea-ntâlnirii noastre un adio-ndepărtat?

Între ziduri

Cum trec pe lângă case mari… cătând pe nu știu cine…
O, toamnă-n foșnetul de somn s-adorm șoptind cu tine…
Pe strada goală vântul deodată face-un salt,
Tăcere e în ganguri și în ogrăzi de-asfalt.

Cum totu-i glorios… cu niciodată pace…
O, toamnă-n foșnet lung șoptește-mi cum se tace…
O, nu-i nimic, nimic, a fost un vis înalt,
Tăcere e în ganguri și în ogrăzi de-asfalt.

Frig

Sunt lângă un gard rupt,
Și vântul bate cu frunze ude -
Sunt mai urât, sunt supt,
Frigul începe sticla s-o asude.

Pe strada aplecată la vale
E-o toamnă ca o poezie veche -

Vântul împinge fusta femeilor în cale,
Cu una din ele nu mai putem fi o pereche.

Toamna rupe afișe și flori,
E mai trist departe-n prăpăstii -
Să faceți foc pe zi de mai multe ori;
O, trebuie să fie trist departe-n prăpăstii…
Fulgi de zăpadă rătăcitori…

Dimineață

O cafea neagră… și-o ploaie de gheață,
Când spirtul mai arde culori în odaie -
O privire pe-o carte, pe straie,
Și pasul mă-ndrumă în dimineață.

Cum frigul, tremurând ca o veste,
Tot plânge de-al meu și de-al tău…
Tot mai mult am rămas cu ce este,
Și plouă cu-o părere de rău.

Am uitat dacă merg… încă tot mă iubesc…
Am ajuns la timp, ocup și un loc.
Dar gândul apasă cu greul său bloc…
E numai vedere… nu mai pot să vorbesc…

Romanță

Parfumul rozelor ude,
Tomnatic suspin,
În zori, în tăcutele trude,
Te cheamă pe tine, puțin.

O tristă poemă de foi
Îmi spune-o poveste de noi…

- Adio, pustiu, și fior.
Va fi poate-odată, amor.

CU VOI

Cu voi…

Mai bine singuratec și uitat,
Pierdut să te retragi nepăsător.
În țara asta plină de humor,
Mai bine singuratec și uitat.

O, genii întristate care mor
În cerc barbar și fără sentiment,-
Prin asta ești celebră-n Orient,
O, țară tristă, plină de humor…

Liceu

Liceu,- cimitir
Al tinereții mele-
Pedanți profesori
Și examene grele…
Și azi mă-nfiori
Liceu,- cimitir
Al tinereții mele!

Liceu,- cimitir
Cu lungi coridoare-
Azi nu mai sunt eu
Și mintea mă doare…
Nimic nu mai vreu-
Liceu,- cimitir
Cu lungi coridoare…

Liceu,- cimitir
Al tinereții mele-
În lume m-ai dat

În vâltorile grele,
Atât de blazat…
Liceu,- cimitir
Al tinereții mele!

Proză

Amorul, hidos ca un satir,
Copil degenerat-
Învinețit, transfigurat,
Ieri a murit în delir.

Aci, prozaici pământeni,
Pe drumuri a murit,
De zurnetul de bani înăbușit,
În lumea asta cu dugheni.

Crize

Tristă, după un copac, pe câmp
Sta luna palidă, pustie-
De vânt se clatină copacul-
Și simt fiori de nebunie.

O umbră mormăind pășește…
E om… atât, și e destul;
Și-acum ne-om gâtui tovarăși:
El- om flămând, eu- om sătul.

Dar vezi… m-a ocolit acuma…
El s-a temut, mai mult,- săracul…
Pe luna palidă, pustie,
De vânt se clatină copacul…

Proză

Plouă…
Pe-un târg mizerabil
De glod și coceni
Pe-un târg jidovit
Și plini de dugheni
-Și-aici stă iubita…
Și ulița-i plină
De fân și coceni
Și trec cotiugare
Cu saci de făină
Și plouă mai tare
Pe crâșme murdare,
Pe-un târg sărăcit-
-Și-aici stă iubita…
Plouă…
Pe-un târg jidovit.

Belșug

Culori și fum de toamnă, plâns de poet,
Apa e rece, frunzele plouă-
Vorbește încet, pășește încet,
Că totul cade cu o jale nouă.

Vinul, și mierea, și grâul tot
Le-au strâns, pe grabă, cine-a putut…
Tuse, și plânset visele scot,
Du-te, oriunde, frunză de lut…

Și-o păsărică în grădina brumată,
În liniștea rece, a iarnă-a făcut,
Am strănutat pe o stradă curată,
Frunzele toate încă n-au căzut.

A fost odată… va fi odată…
Nu spune zarea, dar spune omul-
Numai acuma e niciodată…
Adânc, prezentul, închide tomul…

Mă duc, tot acolo, în marea clădire.
E ora, de la care rămân închis-
O emoție… o amorțire…
E toamnă… mi-au dat de scris…

Ego

Tot mai tăcut și singur
În lumea mea pustie-
Și tot mai mult m-apasă
O grea mizantropie.

Din tot ce scriu, iubito,
Reiese-atât de bine-
Aceeași nepăsare
De oameni, și de tine.

Pantofii

Pantofi de aur, expuși în vitrină,
Veți sta sub dantele, în nopți de baluri,
Și-n ale valsului leneșe valuri
Veți râde prin săli,- potop de lumină.

Pe trist catafalc, cu tristă regină,
Veți sta în piciorul de gheață, și sfânt,
Și-n trcerea vremii veți arde-n mormânt,
Pantofi de aur, expuși în vitrină…

Furtună

Prin codrii Bacăului
Vâjâie vântul
Și-ntunecă lumea
Un cer ca pământul-
Și codru pe codru
Se umple de clocot,
Iar toamna în hohot
Le cântă prohodul…
Și parcă mă cheamă,
De crengi atârnând,
Avesalomi gemând
Cu plete-ncâlcite…
De spaimă mă prind
Priviri rătăcite,
Și mintea, de zgomot,
Nimic nu înțelege…
Și-aș vrea ca să mor
Ca Romulus rege,
Uitat, legendar…
Cuprins de-o furtună,
Pierdut să dispar,
În codrii Bacăului…

Amurg

Pe seară, la geamuri, un nour violet și de aramă,
Pe drum, la aceeași oră, se târâie un lanț de fier,
Și coincidențe aranjate pe-o tristă gamă-
Azi iar mi-i frică… și cred, și sper…

O zi fără anotimp și ordine militară,
Și prin vecini s-aud mici pregătiri de masă,
Însă produsele au început să dispară-
Și mulți au plecat, și noapte se lasă.

Cu toții spun că bine le-a făcut
Sau că un geniu se va naște-
Iar studiul crește cu tactul tăcut…
O ființă supremă, dintre noi, ne cunoaște.

Imn

Crengi subțiri cu flori albe…
Spre mai sus
Mă ridică din erori,
Idealuri ce-au apus…
Cu flori roze crengi subțiri…
Isus!

Flori pe zări, în iarbă flori…
Spre mai sus
Am trăit de mii de ori…
E destul că tu te-ai dus…
Flori pe zări, în iarbă flori…
Isus!

[Imn] II

Să dorm…
Să dorm, din ce în ce murind
Deși oriunde e o reînviere…
Iată sunt goale
Dumbrăvile sacre-
Poetul a plecat.

Și dacă tu mai cauți,
Pășind prin tăinuitul izvor;
Pe mine nu mă vezi-
Poetul a plecat;
Să dorm…

Să dorm, din ce în ce murind-
Deși oriunde e o reînviere…

Dialog de iarnă

Fereastra e-o poemă de plumb și de scântei…
Orașul doarme troienit.
Mult mai târziu de miezul nopții sunt orele
      trecute…
În haosul vieții nici noi nu ne-am găsit…
O, vino, cel puțin, acum, prin forțele necunoscute:
-Să viu ?
-Oh ! mi-i frică…
-Vezi !
-Hai !
-Am venit;
-Unde ?
-Lângă tine;
-Plâng…
-Plâng…
-Taci…
-Hai…
-Hai :
-În infinit…
-În infinit:
-Cântă…
-Vis:
-Da…
-Nu.
-Nu…
-Minus:
-Minus…
-Plus:
-Plus…
-Armonie.
-Armonie…

-Când ?
-Când…
-Poate:
-Poate…
-Of !
Fereastra e-o poemă de plumb, și de scântei…
O zi de promoroacă în cameră pătrunde…
Sirenele de muncă vibrează, plângător;
Orașul e-un ghețar de fum, de clopoței,
Și de fior…
-Unde… Unde ?!

Nocturnă

Fug rătăcind în noaptea cetății,
În turn miezul nopții se bate rar;
E ora când cade gândul amar-
Tăcere… e ora lașității…

Te pierzi în golul singurătății
O, suflet, mereu de lume fugar;
E ora când Petru plânge amar-
Ascultă.. e ora lașității…

Aiurea

Blestemată mai fie și toamna,
Și frunza ce pică pe noi-
Blestemat să mai fie și târgul
Ursuz, și cu veșnice ploi…

Cetate,- azilul ftiziei-
Nămeți de la pol te cuprind…
Cetate, azi moare poetul
În brațele tale tușind…

Psalm

Iubito, cu fața de mort,
Fecioară uitată în turn,
Plângând în balcon
Cu grai monoton,
Cu suflet taciturn-
În visul meu te port.

Iubito, cu fața de mort,
Mireasă pe tron
Cu grai monoton
În visul meu te port.

Iubito, cu fața de mort,
De geniu trăsnită,
De-a pururi monotonă,
Goală madonă,
De crini prăfuită-
În visul meu te port…

Contrast

Femeie, -mască de culori,
Cocotă plină de rafinării-
Tu, care țipi la desfrânări târzii
Pe visători, cu greu, îi înfiori…

Oh, sunt fecioare cu obrazul pal,
Modele albe de forme fine-
Și singure dorm, albe, și senine
În albele crivate, de cristal…

Baladă

O noapte de sineală din vremi voievodale…
Plecase voievodul în lupte blestemate;
Iar eu păzeam domnița închisă în cetate-
O, noaptea, de sineală, de epoci triumfale…

Dormeau, adânc, oștenii în noaptea diafană
Când eu sării afară din cortul de mătasă-
Vedeam o semilună pe zare cum se lasă,
Și nălucit, crezusem- Flamura otomană.

Cu ceata buimăcită fugeam, acum, călare,
Dar boarea nopții clare ne-ntoarse la cetate
Și povestindu-mi visul domniței spăimântate,
I-am arătat cu spada tabloul de pe zare.

În alb, domnița blondă, în noaptea ideală,
De sus, de la fereastră, ca-n vis ieși afară,
Scăldată în sineală, ea râse-n noaptea clară…
O, cât a râs domnița în noaptea de sineală…

Vobiscum

În cercul luminii comun și avar…
Mă zguduie de mult un plâns intern;
Și-acest fel (de-a fi) va fi etern
Și de nimic, pe lume, nu tresar.

… Dar vai, acei învinși, pe veci pierduți…
Ori în taverne, ori în mansarde;
Și acei nebuni, rătăcitori, tăcuți,
Gesticulând pe bulevarde…

Amurg

Trec burgheze colorate
În cupeuri de cristal-
E o veșnică plimbare,
Vălmășag milionar…

Și pe publice terase
Plâng viori sentimental…
E parfum, bomboane
Și desfrâu de lupanar…

… Dar notează-n cartea vremii
Filosoful proletar:
Greve, sânge, nebunie.
Foame,
Plânset mondial…
Pe când lasă-amurgul flăcări
Pe-un final ce se anunță
Pe-un decor miliardar…

Piano

Și iar toate-s triste.
Și azi ca și ieri-
Potop de dureri.

Și visul apune
În negrul destin…

Și vremuri mai bune
Nu vin, nu mai vin,
Și nici mângâieri…

Și iar toate-s triste,
Și azi, ca și ieri…

Mister

Clavirile plâng în oraș
Pe-o vreme de toamnă pustie…
Și plopii plâng tot în oraș,
Și-n totul e-o grea agonie.

Par casele triste castele…
Amorul, aici, a murit
Și poate că plâng la clavire
Fecioare cu păr despletit…

Trec singur… și tare mi-e teamă…
Și, unde mă aflu, nu știu-
Vai, plopii detună orașul…
Clavirele plâng în pustiu…

Vae soli…

Te voi aștepta, într-o zi, sau într-o noapte oarecare
Pentru ca să văd dacă mai pot să am o preocupare,
Voi trece iar pe lângă ape, și-n unda lor voi apărea,
Voi sta pe lângă vreo ruină, va plânge iar o cucuvea;
Pe urmă, nu va mai fi timp… voi fi uitatul muncitor;
Va fi și pentru mine lumea un fenomen întâmplător…
Despre iubire, câteodată, poate într-o carte voi găsi,
Poate-n oglindă vreo albină compătimind se va lovi-
Plângând în zori cu fața în soare mă voi simți fără de rost,
Mă voi gândi la toată jalea poeților care au fost…
Un corb va trece peste casă și iarba mă va îngheța,
Orașul, prin ninsoare, noaptea, din pianole va cânta,
Sau toamna goală va dansa cu plete de grâu și de vin
Astfel că nu vor mai putea să ne-ntreacă acei care vin…

În altar

Sta fără noimă catedrala
Azi, într-un secol rafinat-
Doar de mai vin să delireze
Amanți cu suflet ruinat.

… Și delirând, când corul curge
Se face gândul mai amar-
Ei vor o noapte de orgie
Pe canapeaua din altar…

Poemă finală

Eu trebuie să beau, să uit ceea ce nu știe nimeni
Ascuns în pivnița adâncă fără a spune un cuvânt
Singur să fumez acolo neștiut de nimeni
Altfel, e greu pe pământ…

Pe stradă urle viața, și moartea
Și plângă poeții poema lor vană…
Știu…
Dar foamea grozavă nu-i glumă, nu-i vis-
Plumb, și furtună, pustiu,
Finis…
Istoria contemporană…
E timpul… toți nervii te vor…
O, vino odată măreț viitor.

Eu trebuie să plec, să uit ceea ce nu știe nimeni
Mâhnit de crimele burgheze fără a spune un cuvânt
Singur să mă pierd în lume neștiut de nimeni
Altfel, e greu pe pământ…

Sepulcre violate

Vagabondând, într-un amurg blond,
Am dat de-ale cimitirului porți,-
Acolo, cioclii își bat joc de morți,
Și-am râs un râs de vagabond.

O, râsul ființei vagabonde…
Și ce-am văzut era straniu-
Într-un copac am găsit un craniu,
Pe o cruce niște cozi blonde.

Epitaf

"Aici sunt eu
Un solitar,
Ce-a râs amar
Și-a plâns mereu.

Cu-al meu aspect
Făcea să mor,
Căci tuturor
Păream supect."

Destul

Când voi fi liniștit, voi scrie un vers
În care veți vedea că sunt părăsit-
Voind să descifrez ceea ce era șters,
Aproape, nu mai știu ce-am voit…

Plângând, mi-am spus să nu mai plâng-
Eu aveam…

Cine mai știe, și eu, ce gândeam,
Altădată, în crâng !

Voi scrie un vers, când voi fi liniștit…

Pe deal

De-aceea
Cu un zâmbet rău
Privesc această noapte…
Prin râpi și văi
De demult:
Ileana…
Povești de demult…
De-aceea
Încă o dată
Cu zâmbet rău
Privesc
Înnoptata culme…

Din urmă

Poezie, poezie…
Galben, plumb, violet…
Și strada goală…
Ori așteptări târzii,
Și parcuri înghețate…
Poet, și solitar…
Galben, plumb, violet…
Odaia goală…
Și nopți târzii…
Îndoliat parfum
Și secular…
Pe veșnicie…

COMEDII ÎN FOND

Regret

De mult, de mult cunosc doi plopi
Ce-mi stau și azi în cale-
Îmi place mult ca să-i privesc,
Dar mă cuprinde-o jale…

Căci parcă-mi spune-un nu-știu-ce…
Ca mâine poate-am să mor-
Și dânșii n-or mai fi priviți
De nici un trcător…

Ca mâine

Cu steaua care s-a desprins,
Ce piere-acum în haos-
O inimă poate s-a stins
Spre veșnicul repaos.

Ca mâini și-a noastră va cădea
În strict veșnicie-
Cine-o căta mâhnit spre ea ?
Vai, nimeni… cine știe !

Când singur

Când singur iar mă revăd
Și trece curând al meu nume,
Și-atâtea sperări…
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,
În lume !

Când inspirată de evocări
Mai crezi în câteva glume
Sau al beției mister…
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,
În lume !

Și când, aproape, nimic nu mai ești,
Când cauți că orice renume,
De-acum e târziu…
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,
În lume !

Din vremuri

Un moment, să gândesc…
Cum iarna își duce teroarea-
Mizerii, de-aproape, doinesc,
Sclipește-n ferestre ninsoarea.

Iernatice nopți viscolesc…
Dar cine mai cată grandoarea
Din vremuri mereu ce-amăgesc ?
Sclipește-n ferestre ninsoarea.

Din liră

Dacă, de-acum, e târziu
Și ochii mei sunt seci-
Ajunge să-nțeleg…
Plecată ești, pe veci !

Și dacă-atât a fost…

S-aștept în umbre reci-
Ajunge să-nțeleg…
Plecată ești, pe veci !

Spre primăvară

Din streșini picură…
Și-un zvon de vremuri mari-
Să mai surâd numai o clipă,-
Sculați, ai muncii proletari !

Din zările ce se deschid
Se duc neînțeleși ghețari-
Sub cer cu cântece și flori-
Sculați, ai muncii proletari !

De iarnă

Un hoit, un corb, un câmp, și eu,
Iarnă… și-ncepe a ninge-
Ninsoarea-mprejur cu cerul s-atinge…
Nimeni, zăpadă, și ninge mereu.

-O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb…
Ce vine singur în pustiu-
Când anii trec cum nu mai știu,
O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb…
-Chiar !

-O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb…
Întârzieri, mormânt închis-
E oare viață, sau e vis-

O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb…
-Chiar !

Târziu, și ninge, noaptea se lasă
Sunt singur acum…
Iată orașul, nimeni pe drum-
Pace, nimic, am ajuns acasă !

Gaudeamus

Zadarnic flaute cântă
În aste zile păgâne-
La vânt s-au dus aspirații,
Nimic nu rămâne…

În vânt și uitare tot stând
Cu zile grele, stăpâne-
Oricine, orice au trăit,
Nimic nu rămâne…

Versuri

Un cântec trist din liră
Aș vrea să-ți mai arunc,
Din viața mea în noapte
De ne-nțeles adânc.

Părere este oare…
Orice se năruiră ?
Adulătoare șoapte
Și chinul meu adânc-
Vreodată dacă-au fost-
Și vise viitoare,-
Privește, ți le-arunc…

-E cântul trist din liră.

Serenadă

Poetizează luna
Fereastra ta iubită-
Prin tainicile umbre
Te-aștept ca și-n trecut,-
Cu plânsul meu pe coarde,
La ora tăinuită,-
Și care, poate-odată,
Prin lume ți-a plăcut.

Poetizează luna
Grădina de parfume,-
Prozaicile hoarde
De-acuma au tăcut…
Prin tainicile umbre,
Străin ca-ntotdeauna,-
Cu plânsul meu pe coarde,
Te-aștept ca și-n trecut.

Tăcere

Ce mai este… cărți de noapte
Mai citesc, și-mi pare că sunt viu-
Cine iar aprinde lampa
Când e prea târziu.

Țăcănă un ceas pe-o planșă…
Toate câte sunt, eu să nu le știu ?!
Noapte…
Cine iar aprinde lampa
Când e prea târziu.

Din vremuri

E frig, iarnă…
Vreau să gândesc la anii mei pustii-
Nu mai aștept pe nimeni,
Nici o speranță.
Nimeni nu mai este liber…
Vreau să gândesc la anii mei pustii-
Închide orișiunde,
Închide ușa,- e frig, iarnă.

Dies Irae

Cât de străin sunt de țara mea
Și nici un dor nu mi-a rămas-
Gândul rău și-ntunecat
Închide-al dreptății glas.

Va fi târziu în ziua-aceea…
Și bântuie în calea mea,
Tăceri de vremi, sinistra foame !
Sau cântece ce plâng mereu :
-Grăbește-te, nu mai aștepta !

Ecou de romanță

S-a dus albastrul cer senin
Și primăvara s-a sfârșit-
Te-am așteptat în lung suspin,
Tu, n-ai venit !

Și vara, cu nopțile ei,
S-a dus, și câmpu-i vestejit-

Te-am așteptat pe lângă tei,
Tu, n-ai venit !

Târziu, și toamna a plecat,
Frunzișul tot e răvășit-
Plângând, pe drumuri, te-am chemat,
Tu, n-ai venit !

Iar, mâni, cu-al iernei trist pustiu,
De mine-atunci nu vei mai ști-
Nu mai veni !

La țărm

O, gând amar…
Singurătăți,
Pribege seri de primăvară,
Parfumuri ce se duc pe vânt-
Și flaute din stânci de mare…
-A fost ca niciodată…
Și valuri ce foșnesc la țărm,
Îngrijitoare așteptări,
Singurătăți
Și flaute
Din stânci de mare…

Curaj

Deși, cu iarna care-a trecut
Poate părea c-am murit-
Șivoaie se duc din grele zăpezi…
Cântări, și cântări m-au trezit.

Gălăgioase glasuri mi-au zis

Despre-o viață oricât de amară…
Și soarele, sus, un cer a deschis,
Cu bucurii de primăvară.

Ecou târziu

Sunau țambale, târzia noapte…
De cabaret comun-
Femei răcneau beția falsă
Prin miros de tutun.

Erau ziare, evenimente
De vremuri grave, sau de regret-
Suspecte umbre de cabaret…
Erau ziare, evenimente.

Sunau țambale, târzia noapte…
De cabaret comun-
Femei răcneau beția falsă
Prin miros de tutun.

Trec nouri

Azi nu mai scriu nimic…
Un vin, și-o țigară-
Și-amiezuri de zile se duc
Ca o simptomă fugară.

Ce este, important, mereu,
Pe-aici, ca și-afară-
Amiezuri de zile se duc
Ca o simptomă fugară.

Pastel

Sărmanii plopi de lângă moară
Cum stau de singuri, singurei-
Și cum mai ninge peste ei…
Sărmanii plopi de lângă moară !

Cum negre gânduri cad pe mine
Când mă gândesc că am să mor…
Așa cad corbi pe vârful lor,-
Cum negre gânduri cad pe mine.

Renunțare

În grădina moartă
Am sărit aseară peste zidul mort-
Pasul meu, încet, se oprea în loc,-
Conștient de soartă, de durere orb,
În grădina moartă
Am găsit un mort…

Se uita-n grădina moartă
Luna albă, moartă-
Plumb,- corpul meu căzu
Pe banca de piatră.

Se-auzea de-afară
Viața proletară-
Numai umbra mea după zidul mort,
-Pentru totdeauna, mai plângea în noapte…
În grădina moartă
Am găsit un mort…

Apus

Cum sufletu-nchis

Nimic nu vrea-
Cad frunze-n amurg,
Draga mea !

Sinistră noapte
Și amară stea-
Curând, și ninge,
Draga mea !

Ecou de romanță

Eu nu te mai văd…
Zadarnic e soare, și-un cer ideal-
Mereu mai aproape e-al vieții real…
De aceea, iubito, eu nu te mai văd !
Eu nu te mai văd…
Și cupa-i deșartă, și vinul sfârșit-
Târzii serenade cu viers tăinuit
S-au dus… și-aproape e-al vieții real…
Iubito, eu nu te mai văd !

In somno

Cuvinte grele,
Vorbe urâte,
Duceți-vă-n noaptea
Care vă poartă.

-Orice iluzii
Unde s-au dus ?

Cine să știe
Dacă sunt singur-
Cine s-asculte
Durerea mea…

-Eu n-am auzit,
E tăcere !

Cuvinte grele,
Vorbe urâte,
Duceți-vă-n noaptea
Care vă poartă.

Amurg

Tristeți pe vânt, tristeți de mort
Pe străzi tăcute se desfac-
Serbări târzii de vinul nou,
Visări pentr-un poet sărac…

Ce vremuri atât de fericite
Mă-ndeamnă, singur, să stau-
Spre toamnă, duioase suspine
Din Eminescu, Heine și Lenau…

Seară

Ce este cerul,- ori ziua a trecut…
În ciripiri de-amurg stau să te-aștept-
Ce este oare de-acum…
Deplină fericire, unde să mă-ndrept !

Și-ți pare că se vorbește de tine
Aproape, mai departe- mai gândesc eu ?
Ce este astăzi- ori ziua a trecut…
Ori ciripiri de-amurg s-ascult mereu.

Să ne iubim

Vai, și va veni o vreme
Când adormi-vom amândoi,
Și-nstrăinați prin cimitire,
Va plânge toamna peste noi.

Ce poate, deci, a fi sub soare,
În haosul imensității-
Dacă-ți vei pierde fecioria
În taina roză-a voluptății ?

Memento

Pe când ninsoarea rătăcește…
În ceasul vremii au bătut
Dureri pe sufletele moarte-
Deși… acestea sunt lucruri din trecut !

Pe când ninsoarea rătăcește…
Din nou, iubiri ce-au dispărut
Trezesc poeții singuratici-
Deși… acestea sunt lucruri din trecut !

Pe când ninsoarea rătăcește…
Ca pe un țărm necunoscut…
Din nou, gândesc că ești frumoasă-
Deși… acestea sunt lucruri din trecut !

Vreodată

… Și voi lua luna din cer
Ceea ce nu ami găsesc
Prin stele,
De când rătăcesc.

Această gândire mai vreau
Din câte-am dorit-
Sau cerul e rece
La infinit…

Trec zile

Curg zile spre cimitir
Trist, una câte una,
Și destrămând al vieții fir
Se duc pe totdeauna.

Și-acolo, încet, molcomitor,
Se-adună în suspine-
Cu-un dor de "mâine", sora lor,
Cu-un dor de mine.

Elegie

Când iar nebun și bolnav,
Prin sanatorii, sau spitale
Voi sta privind
Al vieții vals
Și câte sunt,- ca un adio…
Prin sanatorii, sau spitale,
Oricum, fără voința mea-
Poate voi fi singur.
Apoi, tăcere…
Ca toamna, un amurg de jale…

Versuri

Acorduri, arpegii, armonii…
Orice-au voit din mine au făcut:

-Să stau cu anii mei pustii,
-Să plâng în orele târzii,-
În tristele ore, necunoscut-
Acorduri, arpegii, armonii…

Sfârșit de toamnă

În crângul cu stoguri de frunze ruginite
Era un frig liniștit…
Un roz și violet în fâșii
Peste palate se lăsa-

Tufișele erau pustii…
O tăcere nu se știe cum a venit,-
Sau respirări oprite…
O păsărică modula:
-Vii ?!

Nihil

Ce trist amor
Să vrai,
Să stai,
Cu cei ce mor.

Și ce avânt
Să treci,
Pe veci,
Într-un mormânt.

Ce fără rost
Trăind,
Gândind,
De n-ai fi fost.

Și ce cuvânt…
Mister,
În cer,
Și pe pământ.

Veritas

Doamne ! necesitatea unui vin…
Și-a gândului culmi de poezie-
Oare pentru ce, mai mult, acest suspin:
… Că totul, poate, e-o repede magie.

Ca în tăcerea gravă-a unui dom,
Viața pare-a trece fără nici un sens…
Și-acele așteptări a vieții de om,-
… Sana mens !

Demult

Trecând pe strada ta
Pe care nimeni n-o mai știe-
Al nopții foșnet evoca:
-Filosofie !

Încet, un paznic fluiera
Poema-atât de târzie…
Pustiul nopții evoca:
-Filosofie !

Legendă

Când orice se vinde,
Când orice e marfă-
Trezește un sunet bătrân

Din antica harfă.

Din cupe, vin de uitare
Fie-a virtuții eșarfă-
Trezește un sunet bătrân
Din antica harfă.

Un cântec

Ce trist este pe lume
Un cântec,
Un cântec ce-l tot aud:
-La muncă…
În zori de primăvară
Cine-a putut să-nceapă,
În nopți târzii de iarnă,
Necontenit,
Un cântec
Ce l-am uitat cu anii
Haotici
Și fără nici o normă…
Cine-a putut să-nceapă
Un cântec de viață,
La ușa părăsită,
La anii mei târzii.
Ce trist este pe lume
Necontenit.
Un cântec ce-l tot aud:
-La muncă !

Și toate

Și toate se re-ntorc pe drumul lor
Și mândra primăvară vine,
Cu soare blând, cu nopți albastre

Fermecătoare și senine.

Dar fără ea, ce suvenir
Spre triste gânduri mă îndeamnă ?
Muguri au dat pe ram,- zadarnic,
În a mea inimă e toamnă !

Noapte de vară

Noaptea-ncet, ticnit se lasă-
Poezie, sau destin-
Luna urcă somnoroasă,-
Vino, vin !

Este liniște, răcoare,
Codrul e de farmec plin-
Pe sub teii încă-n floare,-
Poezie, sau destin.

În suavele parfume
Poezie, sau destin-
Ori pe unde-ai fi în lume,-
Vino, vin !

Îngerii deasupra noastră
Vor cânta un imn divin-
Ah, ce clară noapte-albastră,-
Poezie, sau destin.

Pastel

Tăcute locuri… curent
Pe podul gârlei… se dezgheață-
Corbi…
Ce înțeles… viață.

Ca altădată, nimeni…
Crengi în violetă ceață-
Curent pe podul gârlei…
Burgheze zări… viață.

În fericire

Sunt clipe când toate le am…
Tăcute, duioase psihoze-
Frumoase povești ca visuri de roze…
Momente când toate le am.

Iată, sunt clipe când toate le am…
Viața se duce-n șir de cuvinte-
Un cântec de mult… înainte…
Momente când toate le am.

Controversă

Ascultam acele povești.
Deși nu era vremea lor-
Cum nu-nțelegi când privești
Aerul morților.

"Era acel tânăr prea singur !
Dar toți îl iubeau…
-Atunci, nu era așa singur !
Sau ceilalți nu erau.

Și-o tânără fată cu dânsul-
De-abia în lume-au plecat-
Încât îți vine și plânsul
Printre-ntrebări, ne-ncetat.

Și iată, din toate, nimicul-
Un înger, apoi, s-a născut…
-Acestea erau, deci, nimicul,
Și-ndată, orice a tăcut !

Întoarce-te-n alții, sau singur
Și-orice povești înțelegi-
Acel tânăr prea singur
Ajunse printre moșnegi."

Ascultam acele povești.
Deși nu era vremea lor-
Cum nu-nțelegi când privești
Aerul morților.

Baladă

Clopot de alarmă la mănăstire---
"Căderea dracilor", miazănoapte-
Ale vremurilor fructe coapte
Închid trecutul ca mântuire.

Ce zvoane călugărești și șoapte,
Făclii ce fug, se-ntorc în neștire.
Desigur, cu-a zorilor ivire,
Vom mai gândi la această noapte !

… Și clopotul vibrează, vibrează…
"Satan este-nvins"-nici o îndurare-
De vremuri noi e inima trează.

Sunt grele visuri ? halucinare ?
-Pe cer, în fund, se ilustrează-
O conștiință din noaptea mare…

Miazăzi de vară

Duminecă simplă, burgheză…
Cântec de orgă stricată
Ce veche baladă mai plânge
Pe-un splai, așa, dintr-o dată ?

Ecou secular și târziu…
Și-al zilei zăduf, o ruină-
-Sumbră baladă germană
Pe străzi, în cetatea latină.

Requiem

Eram să te aștept prin parc
Văzând că singurătăți pe-aici m-au oprit…
Dar, mereu aceleași uitări !
Dar, tot aceeași poezie la infinit !?

Filosofia vieții mi-a zis:
Undeva este, cu mult mai departe…
Atâtea și-atâtea… lasă !
Visezi, ca din carte !

ŞTANŢE BURGHEZE

SIC TRANSIT

Acolo, unde nu-i nimeni,
Nici umbre
Unde se duc
Mulţime de ani,
Şi zgomotul zilei,
Şi tăcerea nopţii …
Unde toate sunt ştiute …
Acolo, spun călătorii,
Că numai rafale de foc
Se denunţă
Lugubru, metalic
Din minut în minut.
Acolo unde nu-i nimeni,
Şi nu mai trebuie
Nici un cuvânt

SIC TRANSIT II

Şi iată, ne-a surprins seara
Peste zi nefiind nimic.
La fel
Ca de atâtea ori.

Poveşti…
De muncă,
Lene,
Banchetul din umbră,
Sau timp de fericire.

Și, iată, ne-a surprins seara,
Peste zi nefiind nimic.

ANTRENARE

La locul întâlnirii
Am așteptat.
De un timp
Ore trec
Dezolant.
Aceasta gândeam.
Iar despre tine
Mi-am zis
Că mă duci
Într-o lume
Care ține mult,
Ca într-o cameră cu cărți,
Din tot ce se vorbește
Pe atâta se tot scrie.
Și-n limba
Care o cunosc,
Sunt multe teme
Cu știința versificării.
Descrie tu,
Cănd, dezolant,
Ore trec.

IDEI

Cântec, deasupra cetății,
Îmbătrânire ? !

Eternității i-am zis :
La muzica asta frumoasă,
Sunt lipsuri
În sângele meu.
Îngeri, deasupra cetății,
Emotive,
Despre ceva mai nou ? !
Telegraf
Sunt lipsuri
În sângele meu.

IDEI II

Visări de mult mocnite
De nu cumva
Mi-am pierdut Umbra
Între normal,
Și ispite.

Un vin, oricât de-alinător,
Excludă-acest fatal :
Contract
Cu răul Negustor.

IDEI III

Când ore libere
Sună

Din vechi acordeon,
De-a zilelor bravade…
Relativ,
Pardon.

Când ore libere
Sună
Uitări și abandon,
De-a lumii baricade…
Relativ,
Pardon.

ARMINDENI

Profil de burg gigant
Și atmosferă, rară,
Amar parfum de liliac
Și bonduri de ghitară.

Plăceri
De-o zi de sărbătoare,
Voioase, vechi moravuri…
Spre câmp se duce
Și dumbrave
Eroua lume muncitoare.

Și după altă zi,
Post festum -
Îndemânări de cruci
Pe străzi
Și în tramvaie,
Spre necesarul randament
Din monotona Muncă.

STUDIU

Lângă strune de vioară
Cântecul trist
L-am ascultat
Ca să uit de-odinioară,
Sau de târgul meu uitat.

Dar vioarele-n șoptire
Prezentară
Afectat
Străzi cu umbre de iubire…
Și nici târgul s-a schimbat.

TOAMNĂ ÎN TÂRG

Iată fructele au fost culese,
Suflet, deprins a fi trist…
Spre grădini vinețite
Fug păsărele de iarnă.
Tarea iubire
Numai poetică a devenit.
Nu-i motiv chiar să plângi.
Ți-amintești ? !
Ia țară veneau visări
Din Orient.
Trecea vânzătorul
Cu panerul de cărți.
Ți-amintești ? !
Ecouri scurte,
Și târgul brumat.

Monoton,
Împușcături de vânătoare.

SINE DIE

Nu trebuie
Să-ți spui gândurile
Dacă regreți
Trecute scrisele rânduri.
Șadă mintea-n Neant
Din câte veacuri zvonesc,
Nimic a nu mai reține
Din multe ce se vorbesc.

Nu este, și nici n-a fost;
Trec zile șirag.
Orizont suspect,
Și metafizic prag.

STANȚĂ LA VIN

Amici e ora
Când vinul
Ne-a făcut suspecți.
Cadențe
De târziu orologiu.
Dacă a mai fost vreodată
Mai bine ca acum,
Sau a dormi
Peste ziua de mâine…
Altă realitate.
Cum, de la un etaj

Se vede
Autouri
Și-o lume micșorată.
Cum recompare
Junia
În cârciume igrasioase.
Amici,
Cadențe
De târziu orologiu…
O haină, pe gust,
Să părăsim
Necunoscutul
Leviathan.

ESTETIC URBAN

Orașul seara…
Șantiere în repaos.
Și firme scrise
Din becuri înstelate.
Orașul seara…
Pe o piață
Cu sclipiri de fier
Claxon, armonic, a sunat.
Foburgul
Cu bachice dorinți,
Și cugetări
De opere văzute,
Orașul seara…
Din statica uitării, -
Destul frumos,
Destul departe.

MERIDIAN

Sezonul verii s-a finit
De serenadele albastre…
De reverii ascunse-n astre…
- Poema care s-a sfârșit.

Sezonul iernii s-a ivit
De cum ninsoarea-n geamuri bate…
De depărtările-nghețate…
- Poema care a venit.

NIHIL NOVI

Aceste cuvinte
Ți le trimit
De lângă lampa arzândă,
Acuși mă culc,
Dar fără-a adormi
Voi asculta
Derizorii ecouri.
- De-ar veni aurora…
Mă gândesc.
Pentru niște bani.
Voi bea pentru unii,
Ne-nțeles pentru alții…
Oricâtă destinsă noapte,
- De-ar veni aurora…

NIHIL NOVI II

Și zilele de vară
Și orizont senin…

Peste încă zece ani,
Câte, incă, se vor știe -
Gând, mereu, nereușit,
Stau speranțe,
Și cu ele
Nici o tresărire,
Se avântă rândunelele
În nemărginire.

VIZITĂ

Veacul m-a făcut
Atât de cult
Încât mă uit
Peste oameni.
Am învățat atâtea
În timpul din urmă,
Că suntem la un punct neinsemnat.
S-ar putea face
Multe reforme.
Mă gândeam singur.
Eram fără nimeni.
Și tocmai azi
Au venit musafiri.
- Tu ce dai, eu ce dau…
A, de când nu ne-am văzut.

După-amiază caldă

Căci D-zeu
Mi-a dat să scriu
Aceste rânduri.
Credeam,
Numai să privesc.
Le public,
Și poate,

Din umbra unei terase,
Într-o după-amiază
Tăcută, cu soare,
Va trece o pasăre,
Departe,
Ca printr-un parc…
Gândeștete atunci
La fastuosul basm.

EXCELSIOR

Astăzi superb,
Mâine sumbru,
Este
Că scriu frumos.
Și , poate ,
Rezervă
De visări,
Dar suflet mai viteaz…
Tăceri
De viitor.
Dar suflet mai viteaz…
Peste cancanuri,
Sau șicane…
O, la țară,
Cu amintiri burgheze,
Într-un conac…
O simfonie
De pe stradă
M-a deviat muzical…

DE ULTIMĂ ORĂ

Război

Mişcarea popoarelor.
Comerțul a -ncetat.
Mălai,
Pâine,
După alfabet.
Progrese în știință,
Semnale,
Descoperiri,
Cămin,
Colibă,
Adăpost…
Nopți roșii,
Cutremur…
Renașterea lumii.

PERPETUUM MOBILE

Nu câștig
Nici un gând
Pentru a-l scrie.
Compozitor de vorbe…
În culori,
Reverii,
Armonii,
Pentru a trece
Tăcerea grea.
Compozitor de vorbe…
Lumea se schimbă.
Egalitate,
Idei tumultoase,
Organizarea
Viitorului întrevăzut.
Sunt grade,
Sunt
Posturi de răspundere…

HIBERNAL NOPTAT

Când trec
În nopți tăcute
Și gândul
Te reprezintă
În dureri mute…
O, vis, o suflet ideal,
Iubirea,
Care-ar vrea să-nceapă
Ca de plăceri să tremuri…
O, vis , o, suflet ideal,
De n-ar afla
Amantele din vremuri.

HIBERNAL NOPTAT II

Ce umbră stă la geamul tău
Ca de iubiri învinse ? !
Un fost poet, și-al nopții hău,
Pe ulițì ninse.

Un plâns iernatic, innoptat,
Cu viscol de urgie -
În ceasul greu, întârziat,
Aleargă, cine știe…

MODERNĂ

Cântau

La "Radio"
Populare,
Aperitive,
De-o țuică
Și măsline.
Legende clasice,
Într-un castel,
Departe,
Secolul XVIII.
Ceaiuri pișcoturi
Și-acadele.

Acolo, pace
Acolo,
Și-acolo.
Orașul fermecat.
Acroplan.
Un tren,
Un vapor.
Un monstru
Va fi ucis de un erou.
Răsună
Un megafon…
Mistere
Pe ecran.

GLOSSĂ

Privește savant
Cu inima beată
De iubire
Natura-i statică.
Amorul renaște,
Cu focul de vară,
Cu diamante

De iarnă.
Metempsihoză,
Metamorfoză,
Și câte încă.
La revedere,
Sau la adio.
Privește savant.
Dacă nu-i
Cu cine vorbi,
Se scrie.

DE ARTĂ

Cafeneaua
Cu visători damnați.
Trecutau ani,
Simbolism,
Curentul decadent.
Broșuri,
Bijuterii rare.
Paradoxe
Bizarul,
Seri,
Nopți,
Efuzii de parfume
Și naunțe.
Orașul dominant.

BOEMĂ

Se așeza să ningă -
Ningea.
Doream,
Sunt ani de-atunci,
Să te-ntâlnesc
La sfârșit de stradă
Ce dă în câmp.
Îmi părea
Că tu ești mai frumoasă
Iarna.
Doar corbii spuneau
Că stai acasă
Cu vreu prieten.
Reintram în târg.
Zăpada licărea
Electric
Pe fereastra ta.
Se ducea o noapte.
Citeam
Ca în nopți de iarnă.

ALTE POEZII

Doină

Dintre câte-am încercat
Nici un dor realizat…
Poate, mâine
Și mai mâine,
Va fi dulce
Acea pâine.

Și cum stau de supărat,
Chiar de toate m-am lăsat…
Numai tu m-ai sprijinit
Și, în lume,
Mi-ai vorbit…

Și dacă

Și dacă vremea iar întoarce
Nedumeriri în jurul meu,
Un iad, dezgust îmi este viața,
Nu este cum a fi mai rău.

Când liniștea mă împresoară
Și cred că pacea mă susține,
Un rai, plăcere este viața -
Nu are cum a fi mai bine.

Epodă

Iubire, trecut pasional,
Candori,
Aurore cu aur,

Și rubin la orizont,
Cu fantazii de muncă,
Zori de ziuă,
Dimineți de vară
Și aspru ger,
iarnă…

Romantice scrisori,
Mărturisiri,
Iubire, trecut pasional…

Arhaism

O stea fugi
Din firmament…
Și stropi de foc,
Incoerent,
Cu dânsa
S-au sfârșit.

De ce-am văzut-o
Singur eu,
Și să mă-ntreb
A cărui este?
- Ce-a fost
A fost!
Nici trebuia
O lume
Ce întârzia…

Seară

Liniște…
Nu se mișcă nimic.
Foi galbene, uscate,

Roșii,
Că vor pica…
Pe după case
Stă soarele
Spre apus.
Liniște…
Nu se mișcă nimic.
Culori vii
Și lungi,
Înspre apus.
Pe nesimțite,
Încet,
Au dispărut aureole…
Noapte.

De-aș fi artist

De-aș fi artist
Eu ți-aș descri
A tale mândre gesturi, -
Din al meu dor
Ar mai pieri
Când te-aș ceti
În versuri…

Ca pictor,
Eu te-aș picta, -
Mi-ai fi icoană-n viață;
Din al meu dor
Aș mai uita
Când te-aș privi
În față…

Ca muzicant,
Eu ți-aș șopti
Cu flaut,

Sau cu struna, -
Din al meu dor
S-ar povesti
De tine-ntotdeauna.

Doină

Frunze se târăsc,
Întristări pe vânt
Prin copacii goi.

Îmi imaginez…
Că umblam prin parc,
Astă-vară, noi.

Chiuie pe vânt,
În geam somnoros,
Idealuri noi…

Egipet

Egipet - șuviță de viață-n țara deșertului neadormit.
Canalul de Suez - bijuterie pe nedrept înverigată.
O, piramide, de ce lăcustele morții vă tulbură somnul de milenii?

Egipetul plânge cu mărgăritarele durerii…
O, nu mai plânge, eroice Egipet!
Îndemnul vremii: - Înainte!
Vrăjitorilor evului mediu le spun:
- Lăsați să clipească ochiul senin deasupra Egipetului.
Niciodată nu mor martirii dreptății.
II

Egipet… revărsare a Nilului de aur…
Tebă a incestelor,

Memnon al aurorii,
Și Sfinxul devorant,
Caravane pe lângă piramide
De pelerini și beduini.

Ecouri vechi de acolo,
Din țara hieroglifelor…
Piramide, diadema libertății
Râdă pe vârfurile voastre -
Zâmbet revărsat peste pustiuri…

Labirint… obeliscuri.
Temple în nemărginire,
Mumii în taina veacurilor,
Descifrări în cartușe
Cu nume de învingători,

Șerpi cu puteri de magie,
Secrete ale vremurilor,
Civilizație înspre viitor,
Eroii libertății
Vă apără…
Egipet, revărsare a Nilului de aur…

Cogito

Mi-am realizat
Toate profețiile
Politice.
Sunt fericit…
Frumos
Este cerul
Senin, sau mânios.
Un aforism celebru
Te face să trăiești…
Nu-i mâini,

Nici azi,
Nici ieri, -
Timpul…